

5 вересня 2017 року

Шановний містере Рексем,
у вас є діти? Племінники? Якщо так, дозвольте мені звернутися

Шановний містере Рексем,
будь ласка, допоможіть мені. Я не вбивала нікого.

7 вересня 2017 року

Тюрма Її величності Чарнворт

Шановний містере Рексем,
ви й гадки не маєте, скільки разів я починала писати цей лист, м'яла та викидала все те безладдя думок. Зрештою зрозуміла, не існує ніякої магічної формули, аби ЗМУСИТИ вас вислухати мою справу, тож спробую розповісти все, як є. Байдуже, скільки на це піде часу, байдуже, якщо я щось наплутаю, я просто писатиму, я розповім правду.

Мене звати... І от я спиняюсь, бо знову хочу розірвати на шматки аркуш.

Бо якщо я скажу вам своє ім'я, ви одразу здогадаєтеся, чому я пишу вам.

Моя справа потрапила на сторінки всіх газет, моє ім'я у кожному заголовку, моє стражденне обличчя дивиться з усіх перших шпальт — і кожна стаття розцінює мій проступок як злочин проти правосуддя. У мене жахливе передчуття, що, коли я Вам скажу, як мене звати, ви одразу закинете мою справу як пропашу, а лист викинете геть. Я ніскільки не звинувачую вас, але прошу, перш ніж ви це зробите, вислухайте мене.

Я молода жінка, мені двадцять сім років. Як ви помітили зі зворотної адреси, я перебуваю в Шотландії, у тюрмі Її величності Чарнворт.

Я ніколи не отримувала листів від ув'язнених, тож гадки не маю, в якому вигляді вони надходять до одержувача, та, ймовірно, про моє місцеперебування ви здогадалися, перш ніж відкрили конверт.

А от чого ви, найпевніше, не знаєте, так це те, що мене тримають під вартою.

І те, що я невинна.

Знаю, знаю. Вони всі це кажуть. Кожен, з ким я тут познайомилася, стверджує, що невинний. Проте я дійсно кажу правду.

Мабуть, ви вже здогадалися, про що йтиметься далі.

Я пишу, аби попросити вас стати моїм адвокатом-соліситором і представити мої інтереси в суді.

Я розумію, це дещо незвично, і так не звертаються підсудні до адвоката. (У попередній версії листа я помилково назвала вас баристером: нічого не тямлю у праві, а в правовій системі Шотландії — поготів. Я знаю лише ваше ім'я і те, про що довідалася від жінок, які перебувають зі мною в тюрмі.)

У мене вже є соліситор — містер Гейтс.

Наскільки я розумію, це він повинен призначити адвоката для суду.

Проте саме через нього я тут опинилася. Я не обирала його, містера Гейтса прислала поліція, коли мені стало страшно та, зрештою, вистачило розуму не відповідати на їхні запитання, допоки мені не знайдуть адвоката.

Я гадала, що він усе владнає — допоможе виграти справу. Та коли він з'явився... Не знаю, я навіть не можу пояснити. Він зробив ще гірше. Не дозволив мені і слова мовити. Коли я щось намагалася сказати, він обривав мене, стверджуючи: «Наразі моему клієнтові нічого додати», через що я видавалася ще більш винною.

Мені здається, якби в мене була змога все як слід пояснити, справа не зайшла б так далеко. Та якимось чином з моїх вуст злітали слова, що викривляли факти; і поліція... вони змалювали все так кепсько, так осудливо.

Власне, містер Гейтс знав мою версію. Звісно, знав, проте чомусь... Господи, як же важко це пояснити на папері. Він сидить і говорить зі мною, проте він *не слухає*.

А навіть якщо слухає, то не вірить. Щоразу, коли намагаюся пояснити йому, що сталося від початку, він ставить запитання, які збивають мене з пантелику, розповідь починає плутатися, і мені хочеться крикнути йому єдине: «Заткнися».

А він допитується в мене про свідчення, які я дала тієї жахливої першої ночі в поліцейському відділку, коли вони морили мене і я розповіла... Господи, я не знаю, що я розповіла.

Пробачте, я зараз плачу. Вибачте мені, пробачте за ці плями на папері. Сподіваюсь, ви зможете розібрати мій почерк поміж плям.

Що я сказала, що я тоді сказала, цього вже не змінити. Це я знаю. Усе записано на плівку. І це погано, це дуже погано.

Усе вийшло не так. Мені здається, якби випала нагода все пояснити людині, яка б дійсно мене почула... Ви розумієте, про що я?

Боже, мабуть, ні. Зрештою, ви ж ніколи тут не були. Ніколи не сиділи по той бік столу настільки виснаженим і нажаханим, що вам хотілося блювати, а поліція все питала б, і питала, і питала, аж поки ви самі вже не тямили б, що говорите.

Отже, усе зводиться ось до чого.

Містере Рексем, я нянька у справі Елінкортів.

Я не вбивала *тієї* дитини.

Я почала писати вам учора ввечері, та коли прокинулася вранці й поглянула на ці зім'яті сторінки, списані благальними карлючками, спершу хотіла розірвати їх на шматки та написати усе наново, як десятки разів до цього.

Я хотіла бути такою незворушною, такою спокійною та стриманою. Хотіла викласти все чітко і ясно, аби ви зрозуміли.

Натомість я сиділа й ридала над листом серед плутанини обвинувачень.

Та потім я перечитала написане і зрозуміла — ні. Я не зможу розпочати наново. Я мушу писати далі.

Увесь цей час я повторювала собі, що, коли хтось дозволить мені навести лад у думках і правильно зрозуміє мою версію подій, не перебиваючи мене, можливо, у цьому жахливому безладді вдасться розібратися.

Що ж, ось вона я. Це мій шанс, правильно?

У Шотландії тебе можуть протримати 140 днів до суду. Одна жінка тут чекає вже майже десять місяців. Десять місяців! Містере Рексем, ви усвідомлюєте, як це довго? Ви думаєте, що так, але дозвольте пояснити. Для неї це 297 днів. Вона не святкувала Різдво з дітьми. Не святкувала їхні дні народження. Не святкувала День матері, Великдень і день, коли діти пішли до школи.

297 днів. І вони все продовжують відкладати дату судового розгляду.

Містер Ґейтс каже, ніби через те, що ця справа потрапила у ЗМІ, навряд чи її розглядатимуть так довго, проте не розумію, як він може бути в цьому впевнений.

Байдуже, 100 днів, 140 днів, 297 днів... Це багато часу, аби писати, містере Рексем. Багато часу, аби міркувати, згадувати та пробувати розібратися в тому, що насправді тра-

пилося. Я стільки всього не розумію, проте знаю одне: я не вбивала дівчинки.

Я не вбивала.

Хай би як майстерно поліція намагалася перекрутити факти і заплутати мене, цього вони не зможуть змінити.

Я її не вбивала. А це означає, що вбив хтось інший. І він на волі.

А я тим часом гнию тут.

Наразі все, бо знаю, що не повинна писати надто довгого листа, адже ви — людина заклопотана й читати далі не будете.

Але, будь ласка, ви мусите мені повірити. Ви єдиний, хто може мені допомогти.

Я прошу вас, містере Рексем, приїхати сюди й зустрітися зі мною. Дозвольте пояснити вам ситуацію і те, як я потрапила в цей страшний сон. Тільки ви зможете переконати присяжних.

Я внесла ваше ім'я до списку відвідувачів, або ж напишіть мені сюди, якщо виникнуть якісь запитання. Ніби мені є куди дітися. Ха-ха.

Пробачте, не хотіла закінчувати жартом. Та й тут якось не до сміху. І мені це відомо. Якщо визнають винною, мені світить...

О ні. Не можу про це думати. Не зараз. Цього не буде. Мене не звинуватять, тому що я невинна. Я лишень мушу зробити так, щоб усі це зрозуміли. І розпочну з вас.

Будь ласка, містере Рексем, прошу вас, скажіть, що можете. Будь ласка, напишіть мені. Не хочу, аби це прозвучало якось награно й фальшиво, та ви моя єдина надія.

Містер Ґейтс не вірить мені, я бачу це в його очах.

Але, гадаю, ви повірите.

12 вересня 2017 року

Тюрма Її величності Чарнворт

Шановний містере Рексем,
минуло три дні відтоді, як я написала вам. Не буду лукавити — чекаю від вас відповіді, наче дива. Щодня, коли надходить пошта, мене сповнює болісне очікування, відчуваю, як прискорюється пульс, і кожного разу (і зараз також) мене накриває хвиля розчарування.

Пробачте. Звучить як емоційний шантаж. Я не це мала на увазі. Розумію, ви заклопотана людина, та й минуло лише три дні відтоді, як я надіслала вам листа, але... Гадаю, я сподівалася, що, коли вже справа набула широкого розголосу і тепер моя персона стала особливо популярною, ви оберете саме мій лист серед решти листів від клієнтів, потенційних клієнтів і просто психів.

Невже ви не хочете дізнатися, що сталося, містере Рексем? Мені було б цікаво.

Хай там що, а минуло три дні (я вже писала про це?) і... я починаю нервувати. Зайнятися тут нічим, а часу на роздуми, хвилювання та вигадкування всіляких лих і нещасть хоч греблю гати.

Кілька останніх днів і ночей я саме цим і займаюсь. Переживаю, що ви не отримали листа. Переживаю, що адмініст-

рація тюрми його вилучила (вони можуть це зробити, не повідомивши мене? Правду кажучи, я не знаю). Переживаю, що не пояснила як слід.

Не можу заснути саме через останнє. Бо якщо це так, тоді в усьому винна я.

Я намагалася писати стисло і зрозуміло, проте зараз мені здається, що варто було написати більше. Зазначити більше фактів, аби довести вам, ЧОМУ я невинна. Ви ж не можете отак взяти й повірити мені на слово — це я розумію.

Коли я сюди прибула, мені здалося, що жінки тут (з вами, містере Рексем, я можу бути відвертою) належать до іншого виду. Не те щоб я вважала себе кращою за них. Здавалося, ніби всі вони... підходять цьому місцю. Навіть налякані. Навіть ті, хто завдає собі ушкоджень, і ті, хто голосить і б'ється головою об стіни камери та плаче ночами, навіть ті дівчата, котрі щойно вийшли з-за парти. Вони всі мали такий вигляд... не знаю. У них був такий вигляд, ніби вони належали цьому місцю зі своїми блідими й виснаженими обличчями, зачесаним назад волоссям і вицвілими татуюваннями. Вони видавалися... вони всі видавалися *винними*.

Але я була інакшою.

Передусім я англійка, що безперечно говорить не на мою користь. Я не розуміла їх, коли вони починали злитися та кричати чи нападати на мене. Не могла розібрати й половини з їхньої говірки. Було видно, що я належу до середнього класу, не знаю звідки, але, судячи із зацікавленості інших жінок, мабуть, це було написано в мене на лобі.

Та найголовніше те, що я ніколи досі не бувала у в'язниці. Перш ніж потрапити сюди, не думаю, що навіть зустрічала когось, хто б у ній сидів. Я не була здатна ні вловити тутешніх натяків, ні розшифрувати секретних кодів.